

Bilag 28.

LIZZIE OG OLE WEBER

alment prakt. læger,
Søndergade 2, Haslev.

Den 18. maj 1970.

Som alment praktiserende læge har man naturligvis med stor interesse fulgt de af regeringen fremsatte oplysninger om landets vanskelige økonomiske status. Det fremgår heraf ganske klart, at der nu er brug for en økonomisk „afmagringskur“, som vi alle — efter evne — må underkastes.

Alene den kommende stigning i moms på $2\frac{1}{2}$ pct. vil da også — både for vore driftsudgifter og for vort privatforbrug — hurtigt blive en mærkbar ekstra beskatning. Men når regeringen igen vil fremkomme med et lovforslag om pris- og avancementstop, også for tjenesteydelser, mindes vi praktiserende læger, særligt i provinsen, straks de for knapt et år siden indstillede stoplove, som nok kostede os ialt ca. 25 millioner kroner.

Det er en kendsgerning, at de praktiserende læger over hele landet — ca. $\frac{1}{3}$ af samtlige læger — er inde i en investeringsperiode — med tilhørende store låntagninger — som langt overstiger nogen anden tidligere periode. For at leve op til tidens stadig voksende krav har mange af os fulgt medicinaldirektørens alvorlige henstilling om at få almen praksis udbygget til en tidsvarende høj standard. Det kan jo ikke undre, at der også i den sektor af sundhedsvæsenet, der er uden for hospitalsvæsenet, må investeres store — men privat finansierede — beløb i disse år.

Som et eksempel kan jeg nævne, at min kone og jeg i løbet af eet år har investeret ca. 150.000 kr. i en fordobling af vor klinikstørrelse, moderne udstyr m. m.

Når vi læger har gjort det — og turdet det —, og når vi har kunnet få lån til disse

store private investeringer, skyldes det i høj grad, at vi sidste år — i provinsen — fik en ny og forbedret overenskomst om lægehjælp til sygekassernes A-medlemmer, ca. 80 pct. af vort klientel. I den overenskomst, der som foreskrevet i Lov om off. sygeforsikring foreskriver det er godkendt — som rimelig — af socialministeren, er der for det første en dyrtidsregulering. Denne er jo som sædvanlig kun en (delvis) kompensation for allerede indtrufne stigninger i omkostningsniveauet, men jo bestemt ikke udtryk for en avancementstigning.

For det andet resterer der nu et tillæg på 11,25 pct. pr. 1.10.70, hvor tjenestemændene får 15 pct.

Statsministeren udtalte i oktober 1968 i TV: „Staten kan selvsagt ikke gå ind for lønforhøjelser til tjenestemændene og samtidig pålægge det private arbejdsmarked mådehold.“

Et sådant tillæg på 11,25 pct. er jo ikke udtryk for en tilsvarende avancementstigning. Hos os — i et liberalt, privatfinansieret erhverv er brutto jo langt fra = netto. Når en tidssvarende drevet praksis i dag har ca. 33 pct. driftsomkostninger, betyder det jo, at vi skal have 50 pct. mere end en lønmodtagerindtægt, for at vi netto skal have det samme.

I forbindelse med oplægget til de nye økonomiske love har vi med stor interesse og tilfredshed bemærket, at både stats- og finansministeren i TV har udtalt, at regeringen ikke agtede at gribe ind over for de bestående overenskomster, men at man denne gang vil gå andre veje. I BT den 18.5. citeres fra et interview med statsministeren: „Efter